

ἀνάλειφτος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) ἄλειφτος Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. ἄχριστος) ἄλειφτους Μακεδ. ἄλειφος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀλειφτός. Τὸ ἄλειφτος ἄνευ συνθέσεως προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἄλειφος κατ' ἐπίδρ. τοῦ ἀλείφω ἢ ἀλοιφή, δι' ὃ πβ. ἄβαφτος - ἄβαφος, ἄγραφτος - ἄγραφος κττ.

Ὁ μὴ ἀλειμμένος ἔνθ' ἀν.: *Ἐλευρες βούτορον τὸ πωμί σ'; — Ἀνάλειφτον ἔφαγ' ἀτο Χαλδ.

ἀναλείφω Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μέσ. ἀναλείφουμι Μακεδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ἀλείφω.

Ἀλείφω, ἐπαλείφω ἔνθ' ἀν.: *Ἐφαγιν ἀβγά κι ἀναλείφτηκιν ὡς τ' ἀφτιά Μακεδ.

ἀναλειχάδα ἢ, Ἰκαρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλείχω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Ἡ ἐπὶ τοίχου ἢ τῆς ἐπιφανείας ἀγγείου περιέχοντος ὕδωρ ἀνάδοσις ὑγρασίας. Συνών. ἀναδεράδα, ἀνάδ-κισον, ἀνάδομα 2, ἀνάδοσι 2, ἀναδοσιὰ 1, ἀναδό-τημα, ἀναδώκισμα, ἀναδωμός 5, ἀναλείχισμα, ἀναλειχισμός.

*ἀναλειχάρις ἐπίθ. Θηλ. ἀνελειχαρά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλείχω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ὁ ἀναδίδων ὑγρασίαν: Κουτσουράρα ἀνελειχαρά (ὕδρορ-ρόη τῆς στέγης, ἢ ὁποία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λεγο-μένην πεταχτή δὲν ἐξακοντίζει τὸ βρόχινον ὕδωρ τοῦ δώματος μακράν, ἀλλὰ σύντοιχα, καὶ διὰ τοῦτο διαβρέ-χεται ὁ τοίχος).

ἀναλείχισμα τό, ἀμάρτ. ἀνελείχισμα Νάξ. (Ἀπύ-ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλείχω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὑγρασία: Ὁ μαατζῆς ἔχει ἀνελείχισμα (μαατζῆς = ἀπο-θήκη). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναλειχάδα.

ἀναλειχισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνελειχισμός Νάξ. (Ἀπύ-ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλείχω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ἀνάδοσις ὑγρασίας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀγγείου περιέ-χοντος ὕδωρ: Ὁ κόλος τοῦ λαῦνας ἔχει ἀνελειχισμό. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναλειχάδα.

ἀναλείχω Ἰκαρ. Δ.Κρήτ. Κύθηρ. κ. ἀ. — Λεξ. Δεὲκ ἀναλείχου Τσακων. ἀνελείχω Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. Μέσ. ἀναλείχομαι Πελοπν. (Γορτυν. Μάν.) ἀνα-λείχομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀναλείφομαι Κύπρ. ἀναλεί-φουμι Μοσχονήσ. ἀνιλείφουμι Μοσχονήσ. Ἀόρ. ἀνέλεξα Χίος Μετοχ. ἀνελειχισμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναλείχω. Τοῦ ἀορ. ἀνέλεξα τὸ ε ἀντὶ τοῦ εἰ διὰ τὸ παρακείμενον ὑγρόν. Τὸ ἀναλείφομαι ἐκ σημασιολογικοῦ παρασυσχετισμοῦ πρὸς τὸ ἀλείφω.

1) Λείχω, περιλείχω τι διὰ τῆς γλώσσης Κύθηρ. Μο-σχονήσ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Μάν.) Χίος κ. ἀ.: Ν' ἀνέλεξῃς τὸ παιδί (πρὸς γυναῖκα θεραπεύουσιν τὴν βασκα-νίαν ἢ τὸν πυρετὸν δι' ἐπφδῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν λείχει τρεῖς τὸ μέτωπον τοῦ ἀσθενοῦς) Χίος Ἀγγελος ἐπέραςε καὶ τὸ μάτιασε κι ὡς τὸ μάτιασε τὸ ἀνάλεξε καὶ τοῦ ἐπέραςε (ἐξ ἐπφδ. κατὰ τῆς βασκανίας) Κύθηρ. Πᾶρι χέρι πινιδάχ'λου

κι ἀναλείψι του γιὰ νὰ γιάν' (ἐξ ἐπφδ.) Μοσχονήσ. Ἀναλεί-χεται τὸ βόιδι Γορτυν. Ὁ σκύλλος ἔφαγε κι ἀναλείχεται Μάν. Συνών. λείχω. 2) Λείχω διὰ τῆς γλώσσης τὰ χεῖλη μου ποθῶν νὰ φάγω εὐάρεστον τι φαγητόν, τὸ ὁποῖον βλέπω, λιχνεύομαι Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.): Θωρεῖ τ' ὀφτόν τῷ ἀναλείφεται Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτου. πρᾶξ. Α. στ. 89 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κ' ἦστεκα καὶ ἀναλείχομαι κ' ἦθελα ν' ἀρχινίσω» (ἐνν. νὰ τρώγω). Συνών. ἀναγλείφω 2, ξερογλείφομαι (ἰδ. ξερο-γλείφω), συναλείφομαι (ἰδ. συναλείφω). β) Μοῦ ἔρχεται ὄρεξις, ὀρέγομαι Κύθηρ.: Ἀναλείχομαι νὰ φάω.

3) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Ἰκαρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τσακων. κ. ἀ.: Ἀναλείχει ὁ τοίχος - τὸ λαδικὸ - τὸ σταμνὶ Κρήτ. Ἀνελείχει ἡ λαδομεθήρα - τ' ἀλατοερὸ (λαδομεθήρα = πίθος ἐλαίου) Ἀπύρανθ. Ἡ βρούσι ἐστρέφει ἀπὸ ἀβροχίλα καὶ δὲν ἀνελείχει γιὰ κουνούπι (δὲν σταλάζει οὐδὲ ὅσον ἐπαρκεῖ νὰ πῇ κουνούπι) ἀγν. τόπ. Ἀνελειχισμένο 'ν' τὸ μεθῆρι τ' ἀλατοῦ Ἀπύρανθ. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω Α 3, ἀναδοτῶ 1, ἀναζουδιῶ, ἀναλιγδιάζω 1, ἀναξερονῶ. 4) Ἐξέρχομαι εἰς ἐλαχίστην ποσότητα ἀναβλύζων, ἐπὶ ὕδατος Κρήτ.: Νερὸ ἀνελείχει σὲ 'κειονὲ τὸν ἐγρεμό.

ἀνάλειωμα τό, Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. (λ. ἀνάλγωμα).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλειώνω.

Διάλυσις, τήξις ἔνθ' ἀν.: Τὸ ἀνάλειωμα τοῦ βουτύρου Λεξ. Πρω. Μὲ τὸ ἀνάλειωμα καθαρίζει τὸ βούτυρο Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναλίγωμα, ἀναλιγμός, ἀνά-λυμα, λειώσιμο.

ἀναλειώνω πολλαχ. ἀναλειώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναλειούκου Τσακων. ἀνελειώνω Ἡράκλ. Θήρ. Κέως Α.Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. λειώνω.

1) Μετβ. διαλύω τι, τήκω πολλαχ.: Ἀναλειώνω τὸ βού-τυρο - τὴ ζάχαρι - τὸ κερί - τὸ μέλι κττ. πολλαχ. Ὁ ἥλιος ἀναλειούτρε τὰ χιόνια (ὁ ἥλιος ἀνέλυσε τὴν χιών) Τσακων. || Ἀσμ.

Ἀηδόνα τῆς ἀνατολῆς καὶ οεῖς πουλλὰ τῆς δύσεως,

κι θὰ σᾶς πάου 'ς τοὺ χρυσικὸ γιὰ νὰ σᾶς ἀναλειώσῃ,
νὰ κάμ' τὰ νύχια σας χρυσὰ κι τὰ φτιρά ἀσημένια

(βαυκάλ.) Αἰτωλ. Καὶ ἀμτβ. διαλύομαι, τήκομαι πολλαχ.: Ἀναλειώνει τὸ χιόνι πολλαχ. Τὸ κερί ἀνέλειωσε Κορων.

|| Ποιῆμ.

Ἐκατακάθισ' ὁ βορρᾶς καὶ τ' ὄψιμο τὸ χιόνι

μὲ τὴ νοτιά ποῦ πιάστηκε γοργὰ γοργ' ἀναλειώνει

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,390

Βογοῦν τοῦ κόσμου τὰ στοιχεῖα, σηκώνουν κῦμα βροντερό,
θαρεῖς ἀνάλειωσεν ἡ γῆ καὶ τρέχ' ἡ στράτα σὰν νερό

ΓΒιζυην. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 43. Συνών. ἀναδίνω Β 5 δ, ἀναλιγώνω 2, ἀναλύω, λειώνω. 2) Μεταφ.

χαλαρώνομαι, παραλύομαι Μποέμ Ντόπ. ζωγραφ. 89: Οἱ καρδιές τους ἀνάλειωσαν ἀπὸ μεθυστικὸν χτύπων. β)

Φθίνω, τήκομαι Λεξ. Δημητρ.: Ἀνάλειωσε ἀπὸ τὴ λύπη του. Συνών. λειώνω.

ἀναλειωτός ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. (λ. ἀναλιωτός) Πρω. (λ. ἀναλγωτός) Δημητρ. (λ. ἀναλγωτός).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλειώνω.

Ὁ εὐρισκόμενος εἰς κατάστασιν τήξεως, διαλελυμένος ἔνθ' ἀν.: Ἀναλειωτὸ βούτυρο - κερί Λεξ. Δημητρ. Ἀναλειω-τὴ ζάχαρη αὐτόθ. Συνών. ἀναλγυτός, λειωμένος

(ιδ. λειώνω), ἀντίθ. ἀλειωτός 1, ἀνάλειωτος, πηχτός.

ἀνάλειωτος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. (λ. ἀνάλυωτος) Δημητρ. (λ. ἀνάλυωτος).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλειωτός τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ διαλυθεῖς, ὁ μὴ ταχεῖς ἐνθ' ἀν.: Βούτυρο ἀνάλειωτο Λεξ. Δημητρ. Ἀνάλειωτα ἔς τοὺς ψηλὰς βουνόκορφες τὰ ἱερόντα αὐτόθ. Συνών. ἀλειωτός 1, πηχτός, ἀντίθ. ἀναλειωτός, ἀναλυτός, λειωμένος (ιδ. λειώνω).

ἀνάλεμα τό, ἀμάρτ. ἀνέλεμα Α.Κρήτ. ἄνελεμα Θ.κ. (Σιρέντζ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλέγω.

Περιτύλιξις, περιεὶλησις νήματος, σχοινίου κττ. ἐνθ' ἀν.: Εἶδ' ἀνάλεμα εἶναι ἄκρον ποῦ ἄκρον τοῦ σκοινίου! Κρήτ. Συνών. ἀναλεμός, ἀντίθ. ἀνάλυμα, ἀναλυμός.

ἀναλεμός τό, Δ.Κρήτ. Χίος ἀνελεμός Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλέγω.

Ἀνάλεμα, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν.: Αἰνιγμ. Ἀναλέγω ἀναλέγω καὶ ἀναλεμό δὲν ἔχει (ἢ μακρὰ ὁδὸς) Χίος

ἀναλεσιὰ ἡ, Σέρφι. Σίφν. κ. ἀ. ἀνελεσιὰ Τήν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀλεσιὰ.

Ἀργία τῶν ἀνεμομύλων ἐνεκα νηνεμίας ἐνθ' ἀν.: Τώρα εἶναι ἀναλεσιὰ Σέρφι. Ἦτανε τόσες ἀναλεσιὰς Σίφν.

ἀνάλεστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνάλεστους βόρ. ιδιόμ. ἄλεστος σύνθηθ. ἄλεστους πολλαχ. ἄλετος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀλεστός. Τὸ ἄλεστος κατ' εὐθείαν ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Ὁ τύπ. ἄλετος ἐκ τοῦ μεταγν. ἀλετός, ὅπερ παρανοηθὲν ἐνομίσθη ὡς ἐπίθετον. Πβ. ἀλετός.

1) Παθ. ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς ἄλευρον, ὁ μὴ ἄλεσθεις, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν καὶ τῶν ὁμοίων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀλεσμα - γέννημα - κριθάρι - σιτάρι ἀνάλεστο. Καφὲς ἀνάλεστος κοιν. Ἐχαλάει ἢ χαμαϊλέτῃ καὶ τὰ κοκκία μ' ἐπελέσαν ἀνάλεστα (ἐχάλασε ὁ μύλος καὶ ὁ σίτος μου ἔμεινε ἀνάλ.) Χαλδ. Ἀνάλεστο τσουπάδ' (ἀραβόσιτος) Ὁφ. || Παροιμ. φρ. Ποιὸ σ'τάρι ἔμεινε ἄλεστο; (ἐπὶ γυναικός, ἢ ὅποια εἶναι μὲν δυσειδής, ἀλλὰ ὑπανδρεύεται) Αἰγίν. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἀλέσας Νάξ. Σύμ. — Λεξ. Περίδ.: Ἄσμ.

Τσαγκάρις ἀξυπόλυτος, ράφτης παραλυμένος καὶ μυλωνᾶς ἀνάλεστος, φουρνάρις πεινασμένος Νάξ.

ἀναλεύρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλεύρωτος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀλεύρωτος < ἀλευρώνω. Τὸ ἀλεύρωτος ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει πασπαλισθῇ μὲ ἄλευρον, ὁ μὴ ἀλευρωμένος: Πιτ-ταρίδι ἀλεύρωτον (πιτ-ταρίδι = κεφτές) Σύμ. Τ' ἐμὰ τὰ λώματα ἀλεύρωτα εἶναι (λώματα = ἐνδύματα) Τραπ.

ἀναλεχτά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνελεχτά Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλεχτός.

Μετά καλπασμοῦ, ταχέως ἐνθ' ἀν.: Ἀνελεχτά πάει τ' ἄλογο - τὸ μουλάρι Θήρ.

ἀναλεχτός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνελεχτός Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλέγω. Ἐν ἐγγράφῳ Σκιαθ. τοῦ 1653 φέρεται «λινὰ μεσάλια δεκαπέντε, τὰ δέκα ἀναλεχτά καὶ τὰ πέδι κεδητά».

Ἐν τῇ ἱππασίᾳ ὁ μετὰ καλπασμοῦ γινόμενος: Ἀνελεχτός δρόμος. 2) Οὐσ., καλπασμός.

ἀναλήφω Ἡπ. Μέσ. ἀναλήφομαι Ἡπ. ἀναλήφουμι Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀναλήφτομαι Λεξ. Μπριγκ. ἀναλήβομαι πολλαχ. ἀναλήβομαι Θράκ (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Μεγίστ. κ. ἀ. ἀναλήβομαι Κύπρ. ἀναλήβουμι Θράκ. (Αἰν.) κ. ἀ. ἀνελήβομαι Θράκ. κ. ἀ. ἀνελήβομαι Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Νίσυρ. Πάρ. Σίφν. κ. ἀ. ἀνιλήβομαι Θράκ. Ἀόρ. ἀναλήφθηκα ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,34 ἀναλήφθηκα σύνθηθ. ἀνελήφθηκα πολλαχ. ἐνελήφθηκα Θήρ. ἠνελήφθηκα Θήρ. ἄνελήφθηκα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀόρ. γ' προσώπ. ἀναλήφτη πολλαχ. ἀναλήφτην Κύπρ. ἀνελήφτη πολλαχ. ἐνελήφτην Μεγίστ.

Ὁ ἐνεργ. τύπ. ἀναλήφω ἐσχηματίσθη ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ μέσ. ἀναλήφομαι, οὗτος δὲ ἐκ τοῦ ἀναλήφτη παρὰ τὸ εὐχρηστον ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ ἀνελήφθη Ἀόρ. τοῦ ἀρχ. ρ. ἀναλαμβάνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγγελοκρούω, ἀγγελοσκιάζω κτλ.

1) Ἀνέρχομαι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἀναλαμβάνομαι σύνθηθ.: Ἀναλήφθηκε ὁ Χριστὸς σύνθηθ. Ἀναλήβει ὁ Χριστὸς πολλαχ. 2) Γίνομαι ἄφαντος, ἐξαφανίζομαι, συνήθως εἰς τὸν Ἀόρ. ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων σύνθηθ.: Ἀναλήφθηκε ἢ ἀνελήφθηκε τὸ πρᾶμα - τὸ ψωμί κττ. πολλαχ. Ὡστε γὰρ τοῦ τὸ πῶ ἀνελήφθηκε Θήρ. Πάει τὸ ρολόι μου, ἠνελήφθηκε! αὐτόθ. Οἱ φονεῖς ἀνεληφτήκανε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ γῆς αὐτόθ. Ἀναλήφτην τὸ δαχτυλίδιον Κύπρ. Ἐνελήφτην τὸ παιδί μου Μεγίστ. Ἐνεληφτήκαν τὰ ψάρια (ἐλειψαν ἀπὸ τὴν ἀγοράν) αὐτόθ. Σὰν μὴ ὁ δεῖνα μέσ' ἔς τὸ σπῖτι ἀναλήγονται τὰ πράγματα Κρήν. Τῆς Ἀνάληψις λούζονται οἱ γ'ναίκες γὰρ ν' ἀναληφτῇ ἀπ' τοῦ κιφάλ' ἔς κάθε βρόμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Τὸ παραθύρι σφάλιξε καὶ τὸ κορμὶ ἀνελήφτη, οὐλοὶ περνοῦσι μὲ χαρὰ κ' ἐγὼ περνώ μὲ λύπη

Κρήν.—Ποιήμ.

Ἀρπάζει τ' ἄρματα, κρύβει τὴν κάρτα, πετᾷ, ἀναλήφτηκε σὰν ἀστραπή

ΑΒαλαωρ. 2,177

Σὲ δύο δρόμους φθάσαμε | ἀγνώριστ' ἐπὶ τέλους, ἄξαφνα μ' ἀναλήφθηκε | ἡ μάνα, τὴ στεροῦμαι

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.

β) Ἐξαφανίζομαι βυθιζόμενος εἰς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως Νίσυρ. Πάρ. κ. ἀ.: Ἀνελήβεται ὁ Χριστὸς, ἀνελήβομαι κ' ἐγώ, φούντα πλοῦμ μέσ' ἔς τὸ γιὰλὸ (πρόκειται περὶ ἐθίμου). 3) Περιωραίνομαι διὰ θαλασσίου ὕδατος τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως Ἰων. (Κρήν.): Ἀνελήβει ὁ Χριστὸς, ἀνελήβομαι κ' ἐγώ. 4) Λεμβοδρομῶ χάριν διασκεδάσεως κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως Θράκ. (Αἰν.) 5) Περιπίπτω εἰς ὕπνον βαθὺν μέχρι ἀναισθησίας, καθ' ὃν βλέπω καὶ ὄνειρον τρομακτικόν, ὅτι πηγαίνω εἰς τὸν Ἄδην καὶ ἐπιστρέφω Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.): Τοῖς σαράντα τῆς Πασκαλῆς δὲν κοιμοῦνται, γιὰτὶ ἀναλήφονται Ἀδριανούπ. || Φρ. Ἐνεληφτηκες, καημένε! (ἐκοιμήθης πολὺ) Σαρεκκλ. 6) Ἐνεργ. κάμνω τι ἄφαντον, ἐξαφανίζω Ἡπ.: Ὁ διάβολος τὸ ἀναλήφει ἢ τὸ ἀνάληψε τὸ δαχτυλίδι.

Ἀνάληψι ἡ, κοιν. Ἀνεληψοῦ Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. Ἀναληψιὸς ὁ, Θράκ. (Σουφλ.) — Γενικ. Ἀρσ. Ἀναληψιοῦ ΑΟἰκονομίδ. Τραγοῦδ. Ὀλύμπ. 136 Ἀνιληψιοῦ Ἰμβρ.

